

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ - הַמְּבַאֵר

בספר הזה תרגמנו ופרשנו את התפלה **פְּתַח אֱלֹהֵינוּ**, ועוד כמה תפלות ומאמרים של הזוהר הקדוש, שנהוג בכל בית ישראל לומר לפני כל תפלה. **ובזכות זה יתקבלו התפלות**, כמו שכתב הצדיק הקדוש המלובן רבי יעקב אבוחצירא (בגדי השדר על הגדה של פסח), וְהָאֲרִיב בְּשִׁבְחוֹ הַחֵיד"א וְהָבֵן אִישׁ חַי זְכוּתָם יְגֹן עֲלֵינוּ אָמֵן, **ובלי למוד הזוהר הקדוש לפני התפלה אי אפשר שתתקבל תפלתו** - ובשואה האימה רחמנא ליצלן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לאמרו כל יום בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד, (עדות במעקב). - **ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחפה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות פידוע מדברי האריז"ל.**

וְכַל אֶחָד יַעֲוֹרר אֶת חֲבֵרוֹ שִׂיאֹמַר תַּפְלוֹת אֵלָיו, וזה רק כמה דקות ביום, ועל ידי זה יזכה לתענוגי גן עדן ועולמות הנצח, ויבין את כל דרכי ה' יתברך שמו, ויזכה לשכר הגדול על כל דקה ודקה שאומר ולומד תפלות אלו, שהלומד זוהר הקדוש **שעה אחת בחול כמו מאה אֶלְף שְׁנֵה תוֹרָה**, ובשבת, כמו מאה מליון שנה תורה, (פסא מלך, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דר' נתן), ואמירה כש"ש דקות בלבד, ובלמוד כעשר דקות יעלה לו: בחול כמו 1666 שנה תורה, ובשבת: יזכה ל- 166,666 שנה תורה.

וברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה" על ידי שתזכה לחברה, כל השכר הולך גם אליך. וכאשר כל ישראל יאמרו "פְּתַח אֱלֹהֵינוּ" נזכה שיבא אליהו ויבשר את ביאת הגואל. ואם בזכותך יתארגנו עשר יהודים לומר את התפלות, אין לשער את גודל זכותך ובפרט שבזוהר הקדוש (פ' ויצא קס"א). כתוב: כל מה שנותנים משמים הוא באֶלְךָ, ועוד פידוע כל עשרה ביה שכינה שראי, ובכך מחשבים לך כל מנין היהודים כמו אֶלְךָ. ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מִכֶּן בְּיָדֵינוּ! ובדאי תזכה לאריכות ימים.

ובחלוקת הספר הזה אתה מזכה את כל ישראל, וכתב הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), גודל הזכות שיש למזכה הרבים ומוכיח את חברו, שאם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. ובזוהר (פ' תרוימה קכ"ט ע"א), אמרו: שצריך האדם למרדף בְּתַר חַיִּיבָא וּלְמַזְכֵּה לְהוּי כְּמֵאן דְּרָדִיף בְּתַר חַיִּי עַד כְּאֵן לְשׁוֹנוֹ. ובלי שום ספק אם כל היהודים מנצער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית רבן בהביל פיהם הטהור יאמרו תפלות אלו כל יום, נזכה לפתח את השער לאלהינו הנביא זכור לטוב שיבוא ויבשרנו, ותכף יבוא משיח צדקנו ויגאלנו, ברחמים במהרה בימינו אמן פן יהי רצון. - ועל ידי קונטרס זה שיהיה יד הכל ממשמשין בה, יזכו ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. והוא יסוד גדול שבו ממצאו אדמורי"ם רבנים, מגידי שיעור וראשי ישיבות, מלמדים ומחנכים ילדי ישראל הטהורים, וכל איש ישראל, את הדרך אשר ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו.

**יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי" בעיה"ק בית שמש תובב"א,
תמוז תשע"א לפ"ק**

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

**לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק**

**או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300**

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד
052-7615936

❁ פְּתִיחַת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא ❁

טוב לומר פְּתִיחַת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא ז"ל קֹדֶם כָּל תְּפִלָּה, בְּאִשֶּׁר
קָבְלוּ רַבָּנָן קוּדְיָשִׁי שְׁאֲמִידַתָּה מְסַגֶּלֶת לְקַבְּלַת הַתְּפִלָּה
(מורה באצבע).

וְיִהְיֶה נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ,
וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָהוּ. (ב' פעמים)

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב וְאָמַר: רַבּוֹן
פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב וְאָמַר רַבּוֹן
 עֲלַמִּין דְּאַנְתָּ הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן. אַנְתָּ הוּא
הָעוֹלָם שְׂאֲתָה הוּא אֶחָד לְבַד, וְלֹא בְּחֻשְׁבּוֹן הַמְּסַפְּרִים. אַתָּה הוּא
 עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין,
עֲלִיוֹן מַעַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים, נְעֻלָּם מַעַל כָּל נְעֻלָּמִים.
 לִית מַחְשְׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל. אַנְתָּ הוּא
וְאִין מַחְשְׁבָה אוֹ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשְׁיֵגָה. אַתָּה הוּא

א. כתב ה"פסא קלד": "זאת התפלה בפרושה, ארוכה מארץ מדה".
 ב. הנה ה' שוכן בעשרה כחות רוחניים אשר הוציא מתוכו, אשר הוא שוכן בהם פנשמה השוקנת בגוף (לשם שבו ואחלקה). ועמם הוא מנהיג את העולם, שקמו שנהשמה בכדי לעשות קולאקה, פגון פתיבה וכו', צריכה את הגוף, פן בחר ה' לעשות את קולאכתו על ידי ' כחות האלו, אשר הקה ה' ספירות אשר עמם ה' מנהיג את העולם (באר לחי רואי). וזה מה שאמר אליהו הנביא לפני הקדוש ברוך הוא, אתה הוא שהוצאת עשר תקונים שהם העשר ספירות, בכדי להנהיג עמם את העולם העליון ואת העולם הזה, ובכחות אלו אתה נסתר מגני אדם, משום שאתה משיפע רק על ידי הספירות. - והוסיף ואמר לה', אתה הוא שקיחד ב' כל הכחות של הספירות, שהנה יש כחות דין ויש כחות רחמים, וה' הוא מחבר ביניהם, בכדי למוחק את הדין בקסד, ומשום שאתה פנשמה בתוך הכחות האלו, פנשמה לגוף, לכן מי שפריד בין כחות הדין לכחות הקסד, בכך אשר הוא חוטא לפני ה', ומעורר את פוח הדין, הרי הוא פביכול מפריד את הקדוש ברוך הוא בעצמו, אשר שוכן בכחות האלו פנשמה בגוף (באר לחי רואי).

דְּאֶפְקַת עֶשֶׂר תְּקוּנֵינוּ, וְקָרִינוּ לְהוֹן עֶשֶׂר סְפִירוֹת,
 שהוצאת וגלית עשר תקונים, וקוראים להם עשר ספירות,
לְאִנְהָנָא בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין דְּלֹא אֲתַנְגְּלִין,
 להנהיג בהם עולמות סתומים שאינם נגלים
וְעֲלָמִין דְּאֲתַנְגְּלִין. וּבְהוֹן אֲתַכְסִיאת מְבַנֵי נְשָׂא,
 ועולמות הנגלים. ובהם אתה מתפסה מבני אדם,
וְאַנְתָּ הוּא דְקָשִׁיר לוֹן וּמַיְחַד לוֹן. וּבְגִין דְּאַנְתָּ וְאִתָּהּ
 ואתה הוא שקושר אותם ומיוחד אותם. ובגין דאנת ואתה
מְלַגְנָא - כָּל מָאן דְּאֶפְרִישׁ חַד מִחֲבֵרִיהּ מֵאֲלִין
 מופכנים, כל מי שמבדיל ומפריד אחד מחברו, מאלו
עֶשֶׂר [סְפִירוֹת], אֲתַחֲשֵׁב לָהּ כְּאֵלוּ אֶפְרִישׁ בָּהּ.
 עשר ספירות, נחשב לה כאלו מפריד בה.
וְאֲלִין דִּי עֶשֶׂר סְפִירוֹת אֲנִין אֲזַלִין כְּסִדְרָן, חַד אַרְיָד
 ואלו עשר ספירות הם הולכים כסדרם, אחד ארף,
וְחַד קָצֵר וְחַד בֵּינוּנֵי. וְאַנְתָּ הוּא דְּאֲנַהֲיג לוֹן,
 ואחד קצר, ואחד בינוני. ואתה הוא שמנהיג להם.
וְלִית מָאן דְּאֲנַהֲיג לָהּ, לָא לְעֵלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא
 ואין מי שמנהיג לה, לא לעלא ולא לתתא ולא
מִכָּל סַמְרָא. לְבוּשֵׁין^{וה} תַּקְנֵת לוֹן דְּמַנְיָהּ פְּרַחֲיִין
 מכל סמרא. לבושים תקנת לוֹן דמניהו פרחים

ג. אור אין סוף ברוך הוא.

ד. הנה מדת החכמה, החסד והנצח, המה משפיעים רק טוב לעולם. ומדות הבינה גבורה והוד, המה משפיעים דין ומענישים את החוטאים. ומדות הכתר תפארת יסוד ומלכות, המה משפיעים רחמים, כלומר לא רק דין ולא רק חסד, שאם ה' ישפיע רק חסד, ברב טובה חוטאים, ואם ישפיע רק דין, ברב קשי פורקים על, ולכן ה' משפיע בדרך כלל רק רחמים (הג"א).

ה. דהינו לפנימיות ה' ספירות (הג"א) - לבוש רוחני הכנת לעשר כחות האלו שעקום אתה מנהיג את העולם, והלבוש של הכחות האלו, הן הנשמות של בני האדם, ועל זה אמרו חז"ל שהאבות הם המורכבה, למשל אברהם היה מורכבה לספירת החסד, ולכן הוא תמיד היה מארח אורחים, ויצחק היה מורכבה למידת הגבורה, ולכן הוא הסכים למות על קדושה ה' וכו'. אקנם עקר נשמת האדם היא בעולם העליון כפונבא

נְשַׁמְתִּין לְבַנֵּי נִשְׂאָה. וְכַמָּה גּוֹפִין תִּקְנֶת לֹוּן,
נְשַׁמְתִּין לְבַנֵּי נִשְׂאָה, וְכַמָּה גּוֹפִים תִּקְנֶת לֹוּן, לָהֶם,

דְּאֵתְקָרִיאֵו גּוֹפִין לְגַבֵּי לְבוּשֵׁין דְּמַכְסִין עַלֵּיהוֹן.
דְּאֵתְקָרִיאֵו גּוֹפִים לְבוּשֵׁין דְּמַכְסִים עַלֵּיהֶם,

וְאֵתְקָרִיאֵוּ בְּתַקּוּנָא דָּא: חֶסְדֵּי - דְּרוּעָא יְמִינָא.
וְאֵתְקָרִיאֵו בְּתַקּוּן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין.

גְּבוּרָא - דְּרוּעָא שְׂמָאלָא. תְּפָאֲרַת - גּוּפָא. נְצַח
גְּבוּרָה זְרוּעַ שְׂמָאל. תְּפָאֲרַת קְנַגְדַּת הַגּוּף. נְצַח

וְהוּד - תְּרִין שׁוּקִין. יְסוּד - סִיּוּמָא דְּגוּפָא, אוֹת
וְהוּד תְּרִין שׁוּקִין. יְסוּד - סִיּוּמָא דְּגוּפָא, וְהוּא אוֹת

בְּרִית קוּדֵשׁ. מְלָכוּת - פֶּה תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה קָרִינָן
בְּרִית קוּדֵשׁ. מְלָכוּת - נְקָרָת פֶּה, תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה קוּרְאִים

לָהּ. חֲכָמָה רַחוּ - מוֹחָא, אֵיהִי מַחְשְׁבָה מְלַגְנָא.
לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה הִיא הַמּוֹחַ, הִיא הַמַּחְשְׁבָה שְׂבַעַל פֶּה.

בְּנִפְשׁ חַיִּים בְּשֵׁם הַגֵּר"א, וְלָכֵן לְנִשְׁמָה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן גַּם יֵשׁ גּוּף רוּחָנִי, וּמִשּׁוּם שֵׁי"ש י' סְפִירוֹת, יֵשׁ י' סוגי נְשַׁמְתִּין אֲשֶׁר הַסְּפִירוֹת מִתְּלַבְּשׁוֹת בָּהֶם, כֵּן יֵשׁ סוּגֵי גּוֹפִים רוּחָנִיִּים, לְנִשְׁמוֹת אֲשֶׁר בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. ו' וְנִקְרָאִים הַגּוֹפִים שֵׁהֶם חִיצוֹנִיּוֹת הַסְּפִירוֹת, בְּתַקּוּן זֶה (הַגֵּר"א).

ז. מִדַּת הַחֶסֶד: עִמּוּהָ ה' מִשְׁפִּיעַ חֶסֶד, וְהִיא קְנַגְדַּת יְדֵי יְמִין, וְבֵהָ אֵדָם מְטִיב בַּיָּד יְמִינוֹ לְאַחֲרִים, מִדַּת הַגְּבוּרָה: עִמּוּהָ ה' מְעַנֵּשׁ אֶת הַרְשָׁעִים, וּמְכַחַח מִדַּת הַגְּבוּרָה מִתְּגַבֵּר עַל יְצֵרוֹ הַרַע, וְלָכֵן מְנַיִחִים אֶת הַתְּפִלִּין שֶׁל יָד, עַל יָד שְׂמָאל, בְּכַדֵּי הַלְּכָנִיעַ אֶת כּוֹחַ הַיְצֵר הַרַע. מִדַּת הַתְּפָאֲרַת: עִמּוּהָ ה' מְנַהֵיג וּמְפָאֵר אֶת הָעוֹלָם, וְהִיא רוֹמְזֶת לְגוּף הָאֵדָם, אֲשֶׁר הוּא מְרַכְזוֹ הַכֹּל שְׂבוֹ הַלֵּב הַרְאָה וְכוּ', וְלָכֵן מִי שֶׁהוּא מְפָאֵר אֶת ה', הַרִי הוּא זוֹכֵה לְהִיּוֹת מְרַכְבָּה לַמּוֹדָה הַזֶּה. מִדַּת הַנְּצַח וְהַחַיִּים: אֲשֶׁר עָמַם מוֹשֵׁלֵחַ מוֹלְאָכִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ, וּמִשֵּׁם יְנִיקַת הַנְּבִיאִים, וְרוֹמְזִים לְשִׁתֵּי רַגְלָיו שֶׁל הָאֵדָם, אִם יִלָּךְ בְּדַרְךְ הַטּוֹבָה, לֹא תִבּוֹא עָלָיו צָרָה. מִדַּת הַיְסוּד: בָּהּ ה' מְתַקֵּשֶׁר עִם עַמּוּהָ יִשְׂרָאֵל, בְּאוֹת בְּרִית קוּדֵשׁ, וְהוּא הַחוֹתֵם וּמוֹנֵנוּ הַשִּׁפְעַת וְהַבְּרָכָה. מִדַּת הַמְּלָכוּת: אֲשֶׁר עַל יְדָהּ ה' מוֹגֵלָה אֶת מְלָכוֹתוֹ בְּעוֹלָם, וְהִיא בְּחִינַת הַפֶּה, שְׂעַל יְדֵי שְׂאָדָם מוֹשִׁבֵחַ אֶת ה', וְלוֹמֵד אֶת הַתּוֹרָה מִתְּגַלָּה מְלָכוּת ה', וְתוֹרָה שְׂבַכְתָּב אַחֲזוּ בְּתַפְאֲרַת וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה בְּמְלָכוּת, עַל כֵּן הַפּוֹחֵב בְּלִמּוּדוֹ תוֹרָה שְׂבַכְתָּב עִם תּוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה מְקַשֵּׁר יְסוּד וּמְלָכוּת וְהוּא תִיקוּן הַבְּרִית, וְהַקְּב"ה בְּרָא אֶת הָאֵדָם כְּנֶגֶד סְפִירוֹת עֲלִיוֹנוֹת וּבְמַעֲשָׂיו מִתְּקַן הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים (בַּעַל שֵׁם טוֹב).

ח. מִדַּת הַחֲכָמָה: הִיא בְּמוֹחוֹ שֶׁל אֵדָם. וְהִיא הַמּוֹדָה הַשְּׁנֵיָה שֶׁל ה' אֲשֶׁר הִיא מִדַּת הַחֲכָמָה, שְׂעִמָּה הוּא תִכְנֵן אֶת בְּרִיאַת הָעוֹלָם (מַחֲ"ל). מִדַּת הַבִּינָה: הִיא קְנַגְדַּת הַלֵּב, רַחֲמָנָא לִיבָא בְּעֵי. וְהִיא הַמּוֹדָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל ה', שְׂעִמָּה הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם בְּבִינָה, הַחֲכָמָה הִיא הַבְּנָה כְּלִלִית, הַבִּינָה הִיא הַבְּנָה פְּרָטִית (רַמְח"ל). מִדַּת הַתְּרִי: הִיא הַמּוֹדָה הַרְאִשׁוֹנָה שֶׁל ה', אֲשֶׁר הִיא רְצוֹן ה' (רַמְח"ל), וְהִיא נְקָרָת כְּתָר מְלָכוּת מִשּׁוּם שִׁסּוּף מַעֲשֵׂה בְּמוֹחַשְׁבָה תַחְלָה, כְּלוֹמֵר שֶׁהַמְּלָכוּת שֶׁהִיא הַמּוֹדָה הַחֲרוֹנָה, הִיא מְכַל מְקוֹם כְּלוּלָה בְּמִדַּת

בִּינָה - לְבָא, וּבָהּ הֵלֵב מִבֵּין. וְעַל אֵלֶיךָ תִּרְיֶן
מִדַּת הַבִּינָה הוּא הֵלֵב, וּבָהּ הֵלֵב מִבֵּין, וְעַל אֵלֶיךָ שְׁנֵיהֶם [הַחֲקִמָה וְהַבִּינָה]

כְּתִיב: "תִּנְסַתְרוּת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ" [טז]. כְּתָר עֲלִיוֹן
נֶאֱמַר, הַנְּסַתְרוּת לֵה' אֱלֹהֵינוּ. כְּתָר עֲלִיוֹן,

- אִיהוּ כְּתָר מַלְכוּת. וְעַלֶּה אֶתְמַר: מַגִּיד
הוּא כְּתָר מַלְכוּת, וְעַלֶּה נֶאֱמַר מַגִּיד

מִרְאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ קִרְקַפְתָּא דְתַפִּילִי.
מִרְאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא הָרֵאשׁ שְׁמֵנִיחִים עֲלִיו תַּפִּילִין,

מְלָנְאָו אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וּא"ו |
וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וּא"ו וְאוֹת

וְאוֹת ה"א, [יז] דְּאִיהוּ אֶרְחַ אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִיּוֹ
וְאוֹת ה"א, שְׁהוּא דְרָךְ אֲצִילוֹת, וְהוּא מִשְׁקָה

דְּאִילָנָא בְּרוּעוֹעִי וְעַנְפִּי, כְּמִיָּא דְּאִשְׁקִי לְאִילָנָא
אֶת הָאֵילָן בְּרוּעוֹעִי וְעַנְפִּי, כְּמִיָּא דְּאִשְׁקִי אֶת הָאֵילָן, שְׁמוֹשָׁקִים

וְאֶתְרַבִּי בְּהַתּוּא שְׁקִיּוֹ:
וּמוֹתְבָה וּמוֹתְגַדֵּל בְּאוֹתוֹ הַהִשְׁקָאָה.

רַבּוֹן עֲלָמִין, אֲנִתָּה הוּא עֲלֵת הָעֲלוֹת וְסַבְתָּ
רַבּוֹן הָעוֹלָם, אֲנִתָּה הוּא עֲלִיוֹן עַל כָּל הָעֲלוֹנִים, וְסַבְתָּ

הַסַּבּוֹת, דְּאִשְׁקִי לְאִילָנָא בְּהַתּוּא נְבִיעוֹיָב.
כָּל הַסַּבּוֹת, וְאֲנִתָּה מִשְׁקָה אֶת הַסַּפִּירוֹת שְׁנִקְרָאִים אֵילָן, בְּנִבְעֵת הַמַּעְיָן,

הָרֵאשׁוֹנָה, מִשּׁוּם שֶׁכָּל רְצוֹנוֹ שֶׁל ה' לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, הוּא רַק בְּכַדִּי לְגַלוֹת אֶת מַלְכוּתוֹ (זוהר).
ט. עַל פִּי בְּאוֹר הַגֵּר"א.

י. עַד פֶּאן מְדַבֵּר מֵהַלְבוּשׁ הַחִיצוֹנִי, וּמִכָּאן מְבָאָר עֲנִין הַנְּשִׁמָּה הַפְּנִימִית.

יא. גִּימְטְרִיקָה "אָדָם" הוּא שֵׁם מ"ה.

יב. זֶהוּ הָאוֹר הַפְּנִימִי הַמּוֹשֵׁת־לְשֵׁל מֵאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא הַמְּחַיֶּה אֶת הַסַּפִּירוֹת.

וְהָתוּא נִבְיָעוּ אִיתוּ כְּנִשְׁמַתָּא לְגוּפָא, דְּאִיתוּ
ואותו אור המעין הוא כנשמה לגוף, שהוא
חַיִּים לְגוּפָא, וּבְךָ לֵית דְּמִיּוּן וְלֵית דְּיוֹקְנָא נִיבּוּ מְכַל
חיים לגוף. וּבְךָ אֵין דְּמִיּוּן, אֵין דְּמִיּוּן וְאֵין דְּמִיּוּן מְכַל
מַה דְּלָגָאוּ וְלָבַר. וּבְרֵאתָ נִיבּוּ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא,
הספירות והנבראים הפנימיים והחיצוניים. וּבְרֵאתָ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא.
וְאַפְקַת מְנַהוּן נִיבּוּ שְׁמֵשָׁא וְסִיחָרָא וְכוּכְבָּיָא
והוצאת, מקום, שמש, וירח, וּכוכבים
וּמְזֻלֵי, וּבְאַרְעָא אֵילָנִין וְדִשְׁאֵינ, וּגְנָתָא דְּעַדָּן,
ומזלות. וּבְאַרְעָא בְרֵאתָ אֵילָנִין וְדִשְׁאֵינ, וּגְנָתָא דְּעַדָּן.
וְעֵשְׂבִיין, וְחִיּוֹן וְעוֹפִין וְנוֹנִין, וּבְעִירִין, וּבְנֵי נִשְׂאָ.
ועשבים, וחיות ועופות ודגים ובהמות ובני אדם.
לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּהוֹן עֲלָאִין, וְאִיךָ יִתְנַהֲגוּן בְּהוֹן
להפיר להם עליונים, ואיך יתנהגו בהם
עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְאִיךָ אֲשֶׁתְּמוּדְעָאֵן עֲלָאִין
עליונים ותחתונים, ואיך נקרים ונודעים עליונים
וְתַתָּאִין, וְלֵית דִּידַע בְּךָ כְּלָל. וּבַר מְנַךְ, לֵית
ותחתונים, ואין מי שיידע ומשיג באין סוף ברוך הוא. וּבַר מְנַךְ, אֵין
יְחוּדָא בְּעֲלָאִין וְתַתָּאִין. וְאַנְתָּא אֲשֶׁתְּמוּדַע אָדוֹן עַל
יחוד בעליונים ותחתונים, ואתה נבר ונודע אדון על

יג. גם לא רוחנית כמו שכתוב "ואל מי תדמינוי ואשנה יאמר קדוש ואל מי תדמינו אל ומה דמות תערכו לוי".
יד. ה' ברא כל כך הרבה דברים, בכדי שעל ידי כך, יראו את גדולתו, וילמדו מהם את הדרך הנכונה, כגון מנמלה יש לנו ללמד שלא להתעצל, משום שהיא בריה חרוצה מאד פמוכא בגמרא בחלין.
טו. כלומר שהם תולדות שמים וארץ, שנבראו אחר בריאת השמים והארץ.

כָּלֵא. וְכֹל סִפְיָרָן כָּל חָד - אֵיִת לִיָּה שֵׁם יְדִיעָא,
 קָלָם, וְלָכֵל סִפְיָרָה לְכָל אַחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ,
 וּבְהוֹן אֶתְקַרְיָאוּ מִלְּאֲבִיָּא וַיִּיזוּ. וְאַנְתָּ לִיִּת לָךְ שֵׁם
 וּבְשִׁמוֹת הַסִּפְיָרוֹת וְקַרְאִים הַמְּלֵאכִים. וְאַתָּה אֵין לָךְ שֵׁם
 יְדִיעָא, דְּאַנְתָּ הוּא מְמַלָּא כָּל שְׂמֵתָן וַיִּיזוּ, וְאַנְתָּ
 יְדוּעַ, שְׂאֵתָה הוּא מְמַלָּא וּמְחִיָּה אֶת כָּל הַסִּפְיָרוֹת הַנְּקַרְאִים בְּשִׁמוֹת. וְאַתָּה
 הוּא שְׂלִימָו דְּכָלְהוּ. וְכֹד אַנְתָּ תְּסַתְּלַק מִנְּהוֹן,
 הוּא הַמְּשַׁלֵּם וּמְמַלָּא אֶת כּוֹלָם וְכֹאשֶׁר אַתָּה מְסִיר אֶת הַשְּׂפַעְתָּךְ מֵהֶם,
 אֲשֶׁתְּאָרוּ כָּלְהוּ שְׂמֵתָן כְּגוּפָא כָּלֵא נִשְׂמַתָּא.
 יִשְׁאָרוּ כָּל הַשְּׂמוֹת כְּגוּף בְּלִי נִשְׂמָה.
 אַנְתָּ וַיִּיזוּ הוּא חֲכִים וְלֹא כְּחֻכְמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא
 אַתָּה חֲכָם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֻכְמָה הַיְדוּעָה בְּסִפְיָרוֹת, אַתָּה הוּא
 מִבְּיָן וְלֹא כְּבִינָה יְדִיעָא. לִיִּת לָךְ אֶתְר יְדִיעָא וַיִּיזוּ,
 מִבְּיָן וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בְּסִפְיָרוֹת. אֵין לָךְ מְקוּם קְבוּעַ וְיְדוּעַ,
 אֶלֵא לֹא אֲשֶׁתְּמוּדְעָא תּוּקְפָךְ וְחִילְךָ לְבְנֵי נִשְׂאָא וְכוּ'.
 אֶלֵא הַנְּהַגְתָּךְ הַלְּהוּדִיעָנוּ תְּקַפְךָ וְחֻזְךָ לְבְנֵי אָדָם.

מז. אֲשֶׁר הֵם שְׁלִיחִים וּמְקוּמִים שֶׁל פְּעֻלַת הַסִּפְיָרוֹת (פסא מלך).

יז. כִּי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הוּא הַנְּשַׁמָּה הַמְּחִיָּה אֶת כּוֹלָם וְאֵין לָהֶם כּוֹחַ מַעֲצָמוֹם כָּלֵל.

יח. כִּי כָּל הַנְּאֲצִילִים יֵשׁ לָהֶם חֻכְמָה מִכַּח חֻכְמָה עֲלִיּוֹנָה הַיְדוּעָה, וְכֹן מֵהַבִּינָה הַיְדוּעָה, אֲבָל הוּא יִתְבָּרַךְ שָׂמוֹ הוּא מְקוֹר הַחֻכְמָה וְהוּא מְקוֹר הַבִּינָה, הוּא מְקוֹר הַכָּל, וְאֵין יְדִיעָה חוּץ מִקּוּנּוֹ, וְאֵין חַיִּים חוּץ מִקּוּנּוֹ, וְהוּא מְקוֹר הַכָּל, וְהוּא הַמְּאֲצִיל הַכָּל, וְהוּא הַמְּמַצִּיא הַכָּל, וְהַכָּל צְרִיכִים לוֹ, וְהוּא אֵינוֹ צְרִיךְ לָהֶם, וְלֹא לְשׁוּם אַחָד מֵהֶם, כִּי לֹא יֵשׁ קוּדָם מְקוּנּוֹ שִׁיְהִי צְרִיךְ אֵלָיו, וְמֵה שֶׁהַמְּאֲצִיל וְבָרָא וַיִּצַר וַעֲשָׂה, אֵין כּוֹחַ בְּפִה לְאוּמְרוֹ, וְאֵין כּוֹחַ בְּאֶזְנוֹ לְשׁוּמְעוֹ, וְאֵין כּוֹחַ בְּלֵב הָאָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַפִּיר הַעֲנָן עַל בּוּרְיוֹ, וְעַל הַכָּל יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שׁ"ר ב"ה ב"ש (פסא אֵלָהּוּ לְרַבִּי אֵלָהּוּ מֵאֵין וַיִּיזוּ"ע).

יט. כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ בַּמִּדְרָא (וַיִּצָא ס"ח ט'), מְפַגֵּי מֵה מְכַנְּיָם שָׂמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ מְקוּם, שֶׁהוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין עוֹלָמוֹ מְקוּמוֹ (בלי"ה).

כ. שֶׁכָּל יְדִיעַתְנוּ הִיא עַל יְדֵי הַסִּפְיָרוֹת, שְׂבָהֶם נוֹדַע הַתְּקַף וְהַחֻזֵק וְהַנְּהַגָּה לְבְנֵי אָדָם. - שֶׁכָּל עֲנִין שְׂבָרָא אֱלוֹקִים הַעֲשֶׂר סִפְיָרוֹת, הַכָּל לְכַבּוֹדוֹ בְּרָא, לִידַע וְלַהוֹדִיעַ אֲשֶׁר כְּבִיכּוֹל מִתְּנַהַג עַל פִּי הַסִּפְיָרוֹת, הוֹן לְדִין וְהוֹן לְרַחֲמִים, רַק כְּפִי עוֹבְדֵיהוֹן דְּבִגְיָן נִשְׂאָ שְׂפִי הַמְּדָה שֶׁהָאָדָם מוֹדָד בָּהּ מוֹדְדִין לוֹ, שִׁישׁ עַל הַכָּל מְדָה יְדוּעָה, הוֹן הַעֲשִׂישׁ לְעוֹבְרֵי רְצוֹנוֹ, וְהוֹן לְשִׁלְם שְׂכָר לְעוֹשֵׂי רְצוֹנוֹ. (באר לחי' הואי).

וְלֹא־חֲזָאָה לֹוֹן אֵיךְ אֶתְנַהֵג עֲלֵמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי,
וְלֹהֲרָאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמֵי,

דְּאִינוּן צְדָק וּמִשְׁפָּט, כְּפֹוֹם עוֹבְדֵיהוּן דְּבְנֵי
שְׁהֶם צְדָק וּמִשְׁפָּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי

נְשָׂא וְכֹא. הֵיִן וְכֹא אֵיהוּ גְבוּרָה. מִשְׁפָּט - עֲמוּדָא
אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא הַעֲמוּד

דְּאִמְצַעִיתָא וְכֹא. צְדָק - מַלְכוּתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזֵי
הָאִמְצַעִי. צְדָק הִיא הַמְּלָכוּת הַקְּדוּשָׁה. מֵאֲזֵי

צְדָק וְכֹא. תְּרִין סְמֵכֵי קְשׁוּמֵי. הֵיִן צְדָק - אוֹת בְּרִית.
צְדָקוֹ שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֱמֶת. הֵיִן צְדָק, הִיא אוֹת בְּרִית.

כִּלְא לֹא־חֲזָאָה אֵיךְ אֶתְנַהֵיג עֲלֵמָא וְכֹא. אֲבָל וְכֹא לֹאוּ
הַכֹּל לֹהֲרָאוֹת אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא

דְּאֵית לָךְ צְדָק יְדִיעָא דְּאֵיהוּ דִּין, וְלֹא מִשְׁפָּט
שֵׁשׁ לָךְ צְדָק הַדְּיוּעַ שֶׁהוּא דִּין וְלֹא מִשְׁפָּט

כא. כְּדִי שְׁתַּרְצָה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ עֲלֵיהֶם.

כב. מִכָּאֵן וְאֵילָךְ מִכְּרַשׁ אֵיךְ הַשִּׁי"ת מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהוֹ מְדוּת חַג"ת נה"ם לְהַנְהִיג עוֹלָמוֹ אִם לְחֻסָּד וְאִם לְדִין (בְּאֵר לְחֵי הוּא). - אִם הָאָדָם חוֹטֵא, ה' מַעֲנִישׁ אוֹתוֹ עַל יְדֵי מִדַּת הַגְּבוּרָה. וְאִם הָאָדָם בְּיַעֲנֵי, ה' דֵּן אוֹתוֹ בְּרַחֲמֵי, לֹא בְּחֻסָּד וְלֹא בְּדִין, אֲשֶׁר רַחֲמִים אֱלוֹהֵי הַמִּדַּת הַתְּפָאֶרֶת. וְאִם הָאָדָם דֵּן לְכַף וְכוֹת, ה' דֵּן אוֹתוֹ בְּצְדָק, דְּהֵינּוּ מִלְשׁוֹן צְדָקָה, עַל יְדֵי הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא אִם יִשְׂרָאֵל וְהִיא נִקְרָאת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא מְבַקֶּשֶׁת מוֹה' לְחַמֵּל עַל עַם יִשְׂרָאֵל. וּמֵאֲזֵי צְדָק, הֵם מְדוּת נִצַּח וְהוּד אֲשֶׁר מִשֵּׁם מַגִּיעִים הַמְּלָאכִים, אֲשֶׁר הִפְּהוּ רוֹאִים אֶת מַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם, וְשׁוֹקְלִים אֶת מַעֲשֵׂיוֹ לִפְנֵי ה' (זוהר). וְהֵיִן צְדָק, הִיא מִדַּת הַיְסוּד שֶׁהִיא כְּבִיכּוֹל הַבְּרִית מִיֵּלָה הָעֲלִיוֹן, אֲשֶׁר שָׁם יֵשׁ אֶת מְלָאכֵי הַרַחֲמִים, שְׁבַנְצַח יֵשׁ אֶת מְלָאכֵי הַחֻסָּד, וְבְהוּד יֵשׁ אֶת מְלָאכֵי הַדִּין, וְכֹאן יֵשׁ אֶת מְלָאכֵי הַרַחֲמִים (רַמְח"ל), שֶׁהִפְּהוּ כְּעִין ג' דִּינִים.

כג. שֶׁהִיא מִדַּת הַתְּפָאֶרֶת.

כד. הֵם מְדוּת נִצַּח וְהוּד, שֶׁתּוֹמְכִים אֶת הַתְּפָאֶרֶת שֶׁנִּקְרָאת אֱמֶת.

כה. כָּל הַמְדוּת הַמְּהוּ עוֹמְדוֹת לֹהֲרָאוֹת אֵיךְ הַשִּׁי"ת מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם, וּבְכַף לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם לְפִי מַעֲשֵׂיהֶם.

כו. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: מִפִּי עֲלִיוֹן לֹא תִצָּא הַרְעוֹת וְהַטּוֹב (אִיכָּה פָּרָק ג' לַח). אֲלֵא כְּשׁוֹחֲטִים הַתְּחַתּוּנִים, הַטּוֹב לָהֶם, לְקַבֵּל עוֹנֵשׁ וּלְכַפֵּר עַל חוֹבָם, וְאַחַר כֵּן יוֹכְלוּ לְקַבֵּל שְׂכָרָם מוֹשְׁלָם.

יְדִיעָא דְאִיהוּ רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֱלִין מְדוּת
הַדְּוִעַ שְׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֱלֹו מְדוּת

כָּלְלֵי וּבִזְו.
כָּלְל.

הֵנָּה בְּשֵׁסִים אֱלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב אֶת שְׁבַחֵי הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא הַתְּחִיל בְּמִצְוֵה לְזַרְזוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי הַקְּדוֹשׁ דְּלִיה אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמְנוּתָא עֵילָאָה, וְאִין זוּלְתוֹ לְגֵאוּל הַשְּׁכִינָה וַיִּשְׁרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן בְּקִשׁ אֱלִיהוּ ז"ל וְאָמַר קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וַיְגַלֶּה רַזִּי תְנוּרָה. (הַדְּרַת מְלָךְ - כְּבוֹד מְלָךְ מִהַר"שׁ בּוּזְאֵגְלוֹ וְי"ע). וְאָמַר מֵעַתָּה רְצָה אֱלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב שְׁהַרְשַׁבֵּי לֹא יְחוּשׁ עוֹד מְלַגְלוּת וּלְחֻדְשׁ סוּדוּת הַתְּנוּרָה, יַעַן כִּי לוֹ לְבַדּוֹ נָתַנּוּ לוֹ הוֹרְמָנָא וְרְשׁוּתָא בְּזָה, וְאִין זוּלְתוֹ בְּדוֹר לְגֵאוּל הַשְּׁכִינָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן אָמַר לוֹ קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכוּ', וַעֲשֵׂה וְאֵל תֵּאֲחָד וְחֻדְשׁ רַזִּין טְמִירִים כִּי לֶךְ לְבַד אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמָנָא מִמְּרוּמִים לְחֻדְשׁ וּלְגֵלוּת הַסּוּדוּת, וְעַל יְדֵי זֶה יִקְרַב הַגֵּאוּלָּה, (זִיו הַזּוֹהַר).

כּוּ. אֲבָל אִין תֵּאֲר מְדוּת בְּעִצְמוֹת הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא לֹא דִין וְלֹא רַחֲמִים וְאִין לְכַנּוּת בּוּ שׁוּם מְדָה וּסְפִירָה כָּלְל. - כְּלוּמַר אִף עַל פִּי שְׁאֲנֵן מְדַבְּרִים מִשְׁמוֹת הַמְּדוּת וּפְעֻלָּתָם אִין אֲנֵן אוּמְרִים שְׁהַשְׁמוֹת הֵם תֵּאֲר מֵעִצְמוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ, כִּי שְׁמוֹת שֶׁל הַמְּדוּת אֵינָם כִּי אִם מְמֻדוּת וְכֻלִּים שְׁמֵנְהִיג בְּהֵם אֶת הַתְּחִתּוּנִים, (בְּאֵר לְחֵי רִוּאִי). וְזֶה שְׁאֲמַר וְלֹא מִכָּל אֱלִין מְדוּת כָּלְל, רְצוּנוֹ לומר שְׁעִילַת עַל כָּל הַעֲלוּת לֹא אִית בִּיה מִכָּל אֱלִין מְדוּת כָּלְל (זִיו הַזּוֹהַר). - וְעַיִן סֵפֶר הַפְּרָדֵס מְהַרְמ"ק (שַׁעַר עֲצֻמוֹת וְכֻלִּים פ"ה), שְׁכַתָּב שְׁחִסַר כָּאֵן סוּף הַמְּאֻמְרוּ, עִם כָּל זֶה יֵצֵא לָנוּ אוֹר גְּדוֹל אֵל הַנְּרֻצָּה לָנוּ בְּשַׁעַר הָהָה, עַפ"ל. וּבְדַפּוּס קוּשְׁטָא נְדַפְס הַגְּהָה בְּשֵׁם הַרַב מְאִיר פֶּאפִּירֶשׁ, וְז"ל: מְצֵאתִי כְּתוּב כָּאֵן בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל, וְז"ל, חִסַר כָּאֵן וְשִׁיר לְכָאֵן מַה שְׁכַתּוֹב בְּזוֹהַר תְּדִשׁ (דף נה): "אִיהוּ אֶפִּיק כְּלֵא" עַד "פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוּ" עַפ"ל. וּבְהוֹצָאת מִתּוֹק מְדַבֵּשׁ נִמְצֵא בְּזוֹהַר תְּדִשׁ (כְּרַךְ ב' ע' ק"ז) בְּאֶמְצַע ד"ה וְאִינוּן תְּלַת קִטְרִין, (עַד ע' ק"ד) סוּף ד"ה פּוּמָא דְלִיה, עַי"ש.

קוֹם רַבִּי שְׁמַעוֹן וַיִּתְחַדְּשׁוּן מְלִיץ וּבְחַיָּו עַל יְדָהּ. דְּהָא

קום רבי שמעון ויתחדשו סודות עליונים על ידך שהרי

רְשׁוּתָא אֵית לָךְ לְגַלְתָּא רְזִין מְמִירִין עַל יְדָהּ, מַה

רשות אית לך לגלגות רזים נסתרים על ידיך, מה

דְּלֹא אֲתִיְהִיב רְשׁוֹ לְגַלְתָּא לְשׁוּם בְּרַן נָשׁ עַד כְּעֵין:

שלא אתיהיב רשות לגלגות לשום בן אדם עד עתה.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְחַיָּו פְּתַח וְאָמַר: לָךְ יְהוּזָה הַגְּדֹלָה וְ

קם רבי שמעון ופתח ואמר: לך ה' הנהגות הגדולה - חסד,

וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצַח וְהַהוּד, כִּי כָל

והגבורה והתפארת והנצח והוד, כי כל - יסוד,

בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצָא. לָךְ יְהוּזָה הַמְּמַלְכָּה.

בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה - מלכות.

וְהַמְּתַנְשֵׂא לְכָל לְרֵאשִׁי וְעַלְאִין שְׁמַעוֹן אֲנִין

והמתנשא לכל לראשי עליונים שמעון, אלו

דְּמִיכִין דְּחִבְרוּן וְרַעִיא מְהִימְנָא וְאֲתַעְרוּ

ישני דמיכין דחברון ורעיא מהימנא ואתערו

כח. כדקתיב: "מילין לצד עילקה ימולל".

כט. נראה שהיה דרכם לומר חדושי תורה מעמוד, לכן אמר קם רבי שמעון, (בגוהו לרי"ח הטוב).

ל. אשר המה השמות של הז' מדות מהי' מדות הנזכרות לעיל, שפונהיגות את העולם, [הגדולה - היא מדת החסד, הגבורה - היא מדת הגבורה וכו'] (הגרי"א).

לא. היסוד נקרא כל, שכולל בתוכו כל ההשפעות הטובות, לשומרי הברית, בשמים ובארץ שמקבל ההשפעות מלמעלה, כדי להשפיע למלכות הנקראת ארץ. שמים - תפארת, ארץ - מלכות, לחבר תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, שהוא תיקון הברית, פנודע.

לב. והנה בפסוק זה יש יחוד שבעה ספירות הבגון, שבהם הנהגת העולם, לכך פתח בו בתחלת הדרוש שהוא לצורך ותיקון העולם, (בגוהו לרי"ח הטוב).

לג. אלו ד' צדיקים שהם האבות הקדושים וכושה רבינו, אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב - תפארת, מושה - נצח, שזוקרים בפסוק "הגדלה והגבורה והתפארת והנצח", (בגוהו לרי"ח הטוב).

לד. רעיא מהימנא - מושה רבנו שהוא הרועה הנאמן של ישראל.

מְשַׁנְתָּכוֹן. "הִקְיָצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ" – אֵלֶיךָ
מְשַׁנְתָּכוֹן. "הִקְיָצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ", הֵם

אֲנֹכִי צְדִיקִיָּא דְאֲנֹכִי מִסְפָּרָא דְהַתְּוֹא דְאֲתָמַר בְּהָ:
אֲלוֹ אוֹתָם הַצְדִּיקִים, שְׁהֵם מִחֶלֶק הַשְּׂכִינָה שְׁנֵאמַר בְּהָ,

"אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר". וְלֹא אֲנֹכִי מִתִּים. וּבְגִין דָּא
"אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר", וְאֵינִם קְרוּיִם מִתִּים אֲלֵא יִשְׁנִים, וּבִשְׁבִיל זֶה

אֲתָמַר בְּהוֹן: "הִקְיָצוּ וְרַנְּנוּ" וְגו'. רַעֲיָא מְהִימְנָא,
נֵאמַר בְּהֵם, "הִקְיָצוּ וְרַנְּנוּ" וְגו', מְשֵׁה הַרוּעָה הַנֶּאֱמָר,

אֲנִתָּ וְאֲבָתָן הִקְיָצוּ וְרַנְּנוּ וְלֵהוּ לְאֲתָעֲרוּתָא
אֲתָה וְהֶאֱבֹת. הַתְּעוּרָו הַשְּׁמִיחַ וְלַעוּרָו

דְּשְׂכִינְתָא, דְּאֵיהִי יִשְׁנָה בְּגִלּוּתָא וְלֵהוּ, דְּעַד כְּעַן
אֵת הַשְּׂכִינָה שְׁהִיא יִשְׁנָה בְּגִלּוּת, שְׁעַד עַתָּה,

צְדִיקִיָּא כְּלָהוּ דְּמִיכִין וְשִׁנְתָּא כְּחוּרִיהוֹן וְלֵהוּ. מִיד
הַצְדִּיקִים כָּלֵם רְדוּמִים, וְשִׁנְיָה בְּעֵינֵיהֶם. מִיד

יְהִיבַת שְׂכִינְתָּא תִּלְתָּ קָלִין וְלֵהוּ לְגַבֵּי רַעֲיָא
נִתְּנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, כְּנֶגֶד הַרוּעָה

ד.ה. הרשב"י רצה לעשות תיקון לשכינה על ידי גלוי ולמוד סודות התורה, ונקרא "רננו", כדאמרו חז"ל: על הפסוק "קומי רני בלילה לראש אשמורות", אין רנה אלא תורה, ובפרט בלימוד סודות התורה שגאה שמחת העליונים ומקרב את הגאולה.

ד.ו. להיות השכינה בגלותא באפס שפע באין תומך ועוזר, ועל ידי הלימוד בסודות התורה יהיה סמוך וסעד להשכינה הקדושה, וזאת התולת הסוד שהוא ר"ז גימטריה או"ד גורם לייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה, והגאולה השלימה במהרה בקמינו אמן (זו הוזהר).

ד.ז. פירוש א' בנחיריהם, מפני כי הנשימה שהוא חיות הגוף היא בחטם כדכתיב נשמת רוח חיים באפיו, וכן נפח באפיו נשמת חיים. פירוש ב': לכן של העינים כי העפעפים שוכבים על לכן המקוץ את העין (בניהו לבי"ח הטוב).

ד.ח. כנגד ג' אבות. (פסא מלך), טעם לתלת קלין כנגד ג' אותיות שמו הטוב כמו שכתב רבינו האר"ל בשער הפסוקים פ'שת שמות בסוד ונתקרא שמו משה כי מן הפנים כושתיהו" שהוא מ' בהקדש ש' בתפארת ה' בגבורה. או יובן כי השכינה נקראת "זאת" כנודע ומספר זאת עולה ג' פעמים כל, לכן יהיבת תלת קלין (בניהו לבי"ח הטוב).

מְהִימָנָא, וַיִּימָא לֵיהּ: קוּם רַעֲיָא מְהִימָנָא - דְּהָא

הַנְּאָמֵן, וְאוֹמְרָת לּוֹ: קוּם הָרוּעָה הַנְּאָמֵן. שְׁהָרִי

עֲלֶךְ אֲתִמְר: "קוּל דְּוֹדֵי דוּפְק" - לְגַבַּי בְּאַרְבַּע

עֲלִיד נְאָמַר "קוּל דְּוֹדֵי דוּפְק", אַצְלֵי בְּאַרְבַּע

אַתְּוֹן דִּילֵיהּ^[מט], וַיִּימָא בְּהוּן "פְּתַחֲי לִי אַחוּתֵי

אוֹתִיּוֹת שְׁלוֹ, וַיֹּאמֶר בְּהֵם בְּכֵחֶם, פְּתַחֲי לִי אַחוּתֵי

רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי". דְּהָא "תֵּם עֹנְךָ בַת צִיּוֹן לֹא

רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי". שְׁהָרִי כְּתוּב: "תֵּם עֹנְךָ בַת צִיּוֹן לֹא

יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ"^[מז]. "שְׂרָא שִׁי נְמַלְא טָל". "מַאי

יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ" לְהַגְלוֹתְךָ שְׁהָרִי רֵאשִׁי מְלֵא טָל וּמְדוּעַ

נְמַלְא טָל? אֵלֵא אֲמַר קְדֻשָּׁא בְּרִידָה הוּא: אַנְתְּ

חַשְׁבַת דְּמִיּוּמָא דְּאַתְחַרְב בֵּי מְקַדְשָׁא דְּעֵאלֵנָא

הַשְׁכִּינָה חַשְׁבַת, שְׁמִיּוּם שְׁנַחְרַב בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, שְׁעֲלִיתִי

בְּבֵיתָא דִּילִי וְעֵאלֵנָא בִּישׁוּבָא? לָאוּ הֲכִי, דְּלֹא

לְבֵית הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, וְעֲלִיתִי לְיִשׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה? אִין זֶה קָדָה, שְׁבָאֲמַת -

עֵאלֵנָא כָּל זְמַנָּא דְּאַנְתְּ בְּגָלוּתָא^[מס] חֲרִי לְךָ

לֹא עֲלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שְׂאֲתָ בְּגָלוּתִי! חֲרִי לְךָ

סִימָנָא: "שְׂרָא שִׁי נְמַלְא טָל"^[מב], ה"א שְׁכִינְתָא

סִימָן, "שְׂרָא שִׁי" נְמַלְא טָל "וְה' הִיא הַשְׁכִּינָה

לט. בארבע אותיות שם י-ה-ו-ה, מעורר את ארבע אותיות שם א-ד-נ-י.
מ. ולקמה נקראת 'תמה', משום ש'תם עונך בת ציון, לא יוסיף, להגלותך' (איכה ד' כ"ב).
מז. אלא הולך עמה בגלות לשמרה.
מב. טל הוא בגמטריא שם יוד הא ואו משם הויה, ונעלקמה כאן אות ה' שהיא שם השכינה.

בְּגִלּוֹתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טַל.
 בגלות, השלמות, שְׁלָה, וְחַיִּים, שְׁלָה, טַל, הוא בסוד טל,

וְדַא אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאו"ו, וְאוֹת
 וְהָהּ, הוא סוד אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאו"ו, וְאוֹת

ה"א אִיהוּ שְׁכִינְתָא דְלֵא מַחְשַׁבְּוֹן ט"ל, אֶלְא
 ה"א היא השכינה שְׁאִינָה בְּחֻשְׁבוֹן ט"ל, אֶלְא

אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת וָאו"ו דְּסְלִיקוּ אִתְּוֹן
 אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת וָאו"ו דְּסְלִיקוּ אִתְּוֹן

לְחֻשְׁבוֹן ט"ל. דְּאִיהוּ מְלִיא לְשְׁכִינְתָא מְנַבְּעוּ
 לְחֻשְׁבוֹן ט"ל, שְׁשֵׁם הָהּ מְלִיא לְשְׁכִינְתָא מְנַבְּעוּ

דְּכַל מְקוּרֵין עֲלָאִין. מִיד קָם רַעֲיָא מְהִימְנָא
 שְׁל כָּל מְקוּרֵין עֲלָאִין, מִיד קָם רַעֲיָא מְהִימְנָא

וְאַבְתָּן קְדִישֵׁין עֲמִיהֶּם. עַד פֶּאן רוּא דִּיחֻדָּא:
 וְהָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים, עֲמוֹ. עַד פֶּאן רוּא דִּיחֻדָּא:

"בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:"

(תקוני זהר דף י"ז עמוד א' - הקדמה אחרת לתקוני הזהר)

מג. בסוד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן שג' אותיות י-ה-ו במלוי אלפין מספר טל הוא השפע היורד מן העיר אנפין לה"א תתאה, ועל זה אמר שזהו ענין גלות השכינה להתרחקותה מבעלה ועל ידי זה נמנע מן השפע טל של הג' אותיות י-ה-ו, עד לעתיד לבוא שיהיה התקון השלם שתתקרב הה"א תתאה להג' אותיות י-ה-ו ועל ידי זה תוכל להמשיך שפע וחיות מהט"ל אורות דןעיר אנפין, (באר לחי רוא). ועתה מוכתין אתה בגלות, ואינו משפיע, וזהו סוד שראשי נמלא ט"ל, לומר שאין יחוד העליון.

מד. כדי לעורר את השכינה, לצורך היחוד, ונעשה היחוד של הוי"ה אדניי.

❁ וִיְהִי רַעְוָא ❁

וִיְהִי רַעְוָא מִן קָדָם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין
 וִיהִי רָצוֹן מִלְכְּנִי ה' הַעֲתִיק יוֹמִין הַקְדוֹשׁ מִכָּל הַקְדוּשִׁים

טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא.
 וְנִסְתָּר מִכָּל הַנִּסְתָּרִים נְעֵלָם מֵהַכֹּל.

דִּיתְמִשְׁדָּ טְלָא עֲלָאָה מִנִּיה לְמַלְיָא רִישִׁיה דְזַעִיר
 שְׁתַּמְשָׁד טַל הַעֲלִיִּין מְמוֹנָה לְהַשְׁפִּיעַ לְרֵאשׁוֹ שֶׁל זַעִיר

אֲנַפִּין, וְלִהְטִיל | לְחַקֵּל תַּפּוּחִין קְדִישִׁין בְּנִהִירוֹ
 אֲנַפִּין וְלִהְטִיל שְׁפַע לְשֹׁדֶה תַּפּוּחִין הַקְדוֹשׁ בְּהַאֲרַת

דְּאֲנַפִּין בְּרַעְוָא וּבְחֻדוֹתָא דְכָלֵּא. וְיִתְמַשְׁדָּ מִן
 פְּנִים בְּרָצוֹן וּבְשִׁמְחַת הַכֹּל. וְיִתְמַשְׁדָּ מִלְכְּנִי-

קָדָם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין, טְמִירָא דְכָל
 ה' "הַעֲתִיק יוֹמִין הַקְדוֹשׁ מִכָּל הַקְדוּשִׁים, וְנִסְתָּר מִכָּל

טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. רַעֲוִיתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא
 הַנִּסְתָּרִים נְעֵלָם מֵהַכֹּל. רָצוֹן וְרַחֲמִים חֵן,

וְחֶסֶדָא בְּנִהִירוֹ עֲלָאָה בְּרַעֲוִיתָא וְחֻדוֹה עָלֵי וְעַל
 וְחֶסֶד, בְּהַאֲרָה עֲלִיזוֹנָה, בְּרָצוֹן, וְשִׁמְחָה, עָלֵי וְעַל

כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם אֵלֵי, וְעַל כָּל
 כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַקְרוּבִים אֵלֵי, וְעַל כָּל

יִשְׂרָאֵל עִמִּיהָ. וְיִפְרְקִינָנָא מִכָּל עַקְתִּין בִּישִׁין
 יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. וְיִפְדֶּה אוֹתָנּוּ מִכָּל הַחַצוֹת הַרְעוֹת

דִּיִּיתוֹן לְעֵלְמָא, וַיְזַמֵּן וַיִּתְיַיֵּב לְנָא מְזוֹנָא
 שְׂבָאוֹת לְעוֹלָם, וַיְכִין וַיִּגְתּוּ וַיִּתְיַיֵּב לְנָא מְזוֹנָא
 וּפְרַנְסָתָא מִבְּתָא, בְּלִי צָרָה וְעַקְתָּא, מִמְּזוֹלָא
 וּפְרַנְסָה טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה מִמְּזוֹלָא הַעֲלִינוּ,
 דְּכָל מְזוֹנֵי בֵּיה תְּלִין. וַיִּשְׁזַבְּיֵן מֵעֵינָא בִּישָׂא
 שְׂכָל הַמְּזוֹנֹת מְזוֹנֵי מִשְׁתַּלְּשִׁים. וַיִּצְיָלְנוּ מֵעֵין הַרְעֵי,
 וּמִחֶרְבָּא דְּמִלְּאָד הַמְּנוֹת וּמִדִּינָה שְׁל גֵּיהֲנוּם. וַיִּתֵּי
 וּמִקְרָב מִלְּאָד הַמְּנוֹת, וּמִדִּין שְׁל גֵּיהֲנוּם. וַיִּתֵּן
 לְנָא וּלְכָל נַפְשָׁתָנָא חֲנָא וְחֶסְדָּא וְחַיִּי אַרְיֵי
 לְנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵנוּ, חֵן וְחֶסֶד, וְחַיִּים אַרְכִּים,
 וּמְזוֹנֵי רוּיְחֵי וְרַחֲמֵי מִן קַדְמֵיהָ. אָמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן,
 וּמְזוֹנֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלְּפָנֵינוּ, אָמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.
 אָמֵן וְאָמֵן.
 אָמֵן וְאָמֵן.

מה טוב ומה נעים שיאמר האדם בכל יום אחר תיקון חיצות לשון זה אשר הובא בזוהר (פרשת נחויא דף ס"ה ע"א, וכן בזוהר פרשת פקודי דף רכ"ו ע"א, ובדף רס"ח ע"ב). ואם לא אומרו אחר תיקון לאה, יאמר בשחרית קודם התפלה, וכן יעשה בשבתות וימים טובים, כי דברים אלו עמוקים מאד מאד, והמבין סודם של דברים אלה ידע כמה תועלת גדולה נעשה באמירתם לתקון אותו היום, בין בפרצוף הימים בין בפרצוף הזמנים.

(בן איש חי מקני"ב, ובשו"ת רב פעלים (בחלק סוד ישרים) האריך לבאר את המאמר הנורא הזה, וכתב שם שזה אחר המאמרים הקשים ביותר בזוה"ק, עכת"ד, ופאן הבאנו באור המלים על קצה המזלג, ותן לחכם ויחכם עוד).

אמר רבי שמעון: ארימית ידאיוגו בצלותין

אמר רבי שמעון, הרימותי ידי למעלה -

לעלאו, דכר רעותא עלאה לעלא לעלא

בתפלות, שפאשר הרצון העליון למעלה למעלה, -

קומא על תהוא רעותא דלא אתידע ולא אתפס

עומד על הרצון ההוא שלא נודע ולא נתפס -

כלל לעלמין. רישא דסתים - יתיר לעלא -

כלל לעולם. הראש הסתום ביותר למעלה -

א. הנה מרוב העלם הסוד הנשגב הזה, לא אמרו אלא כמו בדרך תפלה, ועין שם באור עמוק על תפלה זאת, (דקס"ל גני הרקח"ל).

ב. מבוא: באור המאמר הנזכר מתאר איך מדת החכמה שהיא המחשבה והשכל העליון של הקב"ה כביכול, מנסה להשיג את רצון ה', ובכך היא זוכה שה' נוטע בה, אשר היכלת להשיג אותו מעט מן המעט, וזה מלמד אותנו כמה יש לנו לדבק בה! תברך, אמנם כאשר האדם מתחיל לרדף ולהשיג את ה', פרסה ומחיצה נפרסת לפניו, ומונעת ממנו את הדרך הנכונה, שרק כאשר יש לאדם מניעות להשיג את דרך ה', אז הוא מתעורר עוד יותר שבעתים, ולבסוף הוא באמת זוכה שה' נוטע בו היכלת, אשר הרצון העליון ישפע לשם לעד, אמן. [היסוד מוסד מתוך ספר לקוטי מוהר"ן].

ג. כמובא בזוהר פרשת יתרו, שיש להרים את י' האצבעות בתפלה לפני ה', אשר המה כנגד י' ספירות ובמקום אחר אמר שאסור להרים את הידים ברקניא שלא לצורך התפלה.

ד. כלומר שהתפלל לפני ה' יתברך שגלוי הסודות האלו יהיו לרצון ולנחת רוח לפניו.

וְהָיָה רִישָׁא אַפִּיק מָאי דְאַפִּיק וְלֹא יָדִיעַ, וְנִהִיר
ואותו הראש הוציא מה שהוציא, ולא נודע, והאיר

מָאי דְנִהִיר כְּלָא בְּסִתְיָמוּ, רְעוּ דְמַחְשְׁבָה עֲלָאָה
מה שהאיר, וכלם סתומים. ורצון המחשבה העליונה,

- לְמַרְדָּף אַבְתְּרָהּ וְלֹא תִנְהַרָא מִנְהּ. חַד פְּרִיסוּ
לרדף אחריו לקבל הארה ממונן. כעין מסך אחד

אֶתְפְּרִיס, וּמְגוּוֹ הֵהוּא פְּרִיסָא - בְּרִדִּיפוּ דְהֵתִיא
נפרס, ומתוך אותו הפסוק על ידי רדיפת מחשבה -

מַחְשְׁבָה עֲלָאָה - מָטְיִי וְלֹא מָטְיִי, עַד הֵתִיא
זו העליונה מגיע ולא מגיע עד אותו

פְּרִיסָא, נִהִיר מָאי דְנִהִיר וְיָ, וּכְרִין הֵהוּא מַחְשְׁבָה
הפסוק ומזה האיר מה שהאיר וכשקיבלה אותה המחשבה

עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוּ סְתִים דְלֹא יָדִיעַ. וְהֵתִיא
העליונה היה עתיק מאיר באור סתום שלא נודע וזו -

מַחְשְׁבָה לֹא יָדַע, כְּרִין כְּטַשׁ תְּאִי נִהִירוּ
המחשבה לא ידע ואינו משיג גדל האור, אז הכה אותו האור

דְּמַחְשְׁבָה דְלֹא אֶתִידַע, בְּנִהִירוּ דְפְרָסָא דְקִימָא,
שהוא סוד המחשבה שלא נודעה הכה בהארת מסך העומד

דְּנִהִיר מִמָּה דְלֹא יָדִיעַ, וְלֹא אֶתִידַע וְלֹא
והאיר ממה שאינו ידוע ומשג, ולא נודע ולא

אֶתְנַלְיָא וְיָ. וּכְרִין תְּאִי נִהִירוּ דְמַחְשְׁבָה דְלֹא
התגלה ואז זה האור של המחשבה שלא

ה. פרוש שמקבל הארה מועטת רק פמה שהוא ראוי לקבל.
ו. כלומר שהמוקח סתימא דאריר קבל ג' הארות, הארה א' קבל מאינו ידוע כלל.
ז. הארה ב' קבל ממה שלא נודע והיינו מרישא דלא אתידע.
ח. הארה ג' קבל ממה שלא נתגלה, והיינו מהפּתּר דאריר.

אֶת־יַדְעוּ^ט, בְּטֶשׁ בְּנִהְיֵרוֹ דְּפָרִיסָא, וְנִהְרִין בְּחֻדָּא.

נודעה הָפָה פֶּעַם ב' בְּהֶאֱרַת הַמִּסּוֹף הָעוֹמֵד וְעַל יְדֵי זֶה הָאִירוּ כּוֹלָם כְּאַחַד

וְאֶת־עֲבִידוֹ תִּשְׁעָה הַיְכָלִין, וְהַיְכָלִין - לָאוּ אֲנֹנִין |

וְנִעְשׂוּ וְנִתְקַנּוּ תִשְׁעָה הַיְכָלוֹת וְאֵלּוּ הַהַיְכָלוֹת אֵינָם

נְהוּרִין^י, וְלָאוּ אֲנֹנִין רוּחִין, וְלָאוּ אֲנֹנִין | נִשְׁמָתִין.

אורות וְאֵינָם בְּבַחֲנִית רוּחַ וְאֵינָם בְּבַחֲנִית נְשָׁמוֹת

וְלֹא אֵית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ^{יא} רְעוּתָא דְּכָל תִּשְׁעָה

וְאִין מִי שְׁעוֹמֵד בְּהֵם בְּבַחֲנִית חִיָּה. הָרְצוֹן שֶׁל כָּל תִּשְׁעָה

נְהוּרִין^{יב} דְּקִימֵי כְּלָהוּ בְּמַחְשְׁבָה^{יג}, דְּאֵיתוּ חַד

הָאוֹרוֹת, שְׂקָלָם קִימִים בְּכַח הַמַּחְשְׁבָה שֶׁהוּא אֶחָד

מִנֵּיהוּ בְּחִשְׁבָּנָא כְּלָהוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיָהוּ^{יד},

מָהֶם בְּחִשְׁבֹנָם כּוֹלָם רוּצִים לְרָדֵף אַחֲרֵיהֶם

בְּשַׁעֲתָא דְּקִימֵי בְּמַחְשְׁבָה^{טו}, וְלֹא מִתְדַבְּקוֹן וְלֹא

בְּזִמְן שְׁעוֹמְדִים בְּמַחְשְׁבָה וְאֵינָם מִשְׁיָגִים אוֹתוֹ וְלֹא

אֶת־יַדְעוּ. וְאֵלִין לֹא קִימֵי לֹא בְּרְעוּתָא, וְלֹא

נודע לָהֶם כָּלֵל וְאֵלּוּ לֹא קִימִים לֹא בְּרְצוֹן וְלֹא

בְּמַחְשְׁבָה עֲלָתָה, תַּפְסִין בָּהּ וְלֹא תַפְסִין. בְּאֵלִין

בְּמַחְשְׁבָה הָעֲלִינָה תוֹפְסִים בָּהּ מְעַט הָאָרֶה וְלֹא נִקְרָאת תַּפְסִיָּה. בְּאֵלּוּ

קִימֵי כָּל רְזֵי דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל אֲנֹנִין | נְהוּרִין

נִמְצָאִים כָּל הַסּוּדוֹת הָאֲמוּנָה וְכָל אוֹתָם הָאוֹרוֹת

ט. האור של ארץ הנתקן בהארט רד"א הנקרא מחשבה שלא נודע מהותו.

י. לא נקראים אורות בבחינת נפש.

יא. לפי שהם בחינת חידה פתר דכללות דאצילות.

יב. אשר ט' ההיכלות האלו, הפה שרש לט' הספירות התחתונות.

יג. שהיא חכמה דאצילות.

יד. לרדף אחרי התשע ספירות דארץ כדי לקבל הארה והשפעה מהם.

טו. בשעה שהם בסוד מוחין הנקראים מחשבה אז נמשכים אליהם מוחין חדשים.

מְרוֹא דְמַחֲשֶׁבֶה עֲלָאָה וְלִתְתָא פְּלָהוּ אֶקְרוּן אִין

מסוד המחשבה העליונה, מושם ולמטה כולם נקראים בערפם אין

סוּף וְיָזוּ. עַד הָבֵא מָטוּ נְהוּרִין וְיָזוּ וְלֹא מָטוּן, וְלֹא

סוף. עד כאן מגיעים האורות בדקות ולא מגיעים, ולא

אֲתִידְעוּ וְיָזוּ, לָאוּ הָבֵא רְעוּתָא וְלֹא מַחֲשָׁבֶה. פִּדִין

נודעים מהותם, אין כאן השגה של רצון ולא השגה של מחשבה כאשר

נְהִיר מַחֲשָׁבֶה, וְלֹא אֲתִידְעֵ מִמָּאן דְנְהִיר פִּדִין

מאירה המחשבה ולא נודע לו מי מאיר אז

אֲתִלְבֵּשׁ וְאֶסְתִּים גּוּ בִּינָה, וְנְהִיר לְמָאן דְנְהִיר,

מתלבש ומסתים גוף בינה בתוף ונעלם למי שראוי להאיר

וְאֲעִיל דָּא בְּדָא עַד | דְּאֲתִפְלִילוּ פְּלָהוּ פִּחְדָּא וְיָזוּ.

ומתחבר זה עם זה עד שנגללים ונחשבים פלאו לאחד

וּבְרָא דְקַרְפְּנָא¹⁰ פִּדִין סְלִיק, פְּלָא אֲתִקְשֵׁר דָּא

ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת כולם נקשרים זה

בְּדָא, וְנְהִיר דָּא בְּדָא, פִּדִין קִימִי פְּלָהוּ בְּסְלִיקוּ,

בזה ומאירים זה בזה, אז כולם עומדים בסוד עליה

10. באלו ההיכלות נמצאים כל סודות האמונה, אשר מלמדים את דרכי ה', וכל אותם היכלות, הפה מגיעים מכף שהמחשבה הזאת יורדת ועולה להדבק ברצון העליון ואינה נחה מלהשיג את ה', והם כל כך זכים ועמוקים, עד אשר הפה בבחינת אור אין סוף, שלא נתן להשגה.

11. עד כאן מגיעים האורות בהעלם גדול ונחשב פלאו לא הגיעו אליהם. 12. כל אשר נאמרו על ההיכלות הנזכרים, אשר לא ידועים, אי אפשר להרהר בהם ולא לחשב עליהם, מרוב העומק שבהם והסתרתם הנעלמה.

13. כאשר מדת החכמה העליונה, שהיא המחשבה הנזכרת, מקבלת הארה מהרצון העליון, אמנם היא לא משיגה באמת מהיכן היא קבלה את אורה, אזי קשיש בה אור ושמע, היא מתלבשת במדת הבינה, ואזי החכמה מאירה למידת הבינה, שגם היא לא כל כך משגת, והמה מתחברים זה בזה, עד אשר הפה נעשים ממש דבר אחד ומאחד. ובנגלה רואים שהבינה מבראת את החכמה שאדם למד [פמובא בגר"א במשלי].

14. אשר קרבן הוא מלשון קרוב, וזהו סוד הקרבן אשר עולה לפני ה', שמטרת הקרבן, הוא ליחד את הבינה במחשבה ואת המחשבה ברצון העליון, ומאירים כלם זה בזה, ואז כלם רק בעליה מעלה מעלה, ומדת החכמה דבקה במדת הפתר אשר היא הרצון העליון של הקב"ה, אשר הוא נקרא אין סוף.

וּמַחֲשֶׁבֶה אֶת־עַטְר בְּאֵין סוּף וּכְבֹא. הַהוּא נְהִירוֹ
 והמחשבה עולה ומתעטרת באין סוף. זה האור
דְּאֶתְנַהֵיר מִנְהַ מַחֲשֶׁבֶה עֲלֵאָהּ וּכְבֹא אֶקְרִי אֵין
 שמאירה ומננה מחשבה עליה נקרא אין
סוּף וּכְבֹא, וּמִנְהַ אֶשְׁתַּבַּח וְקִימָא, וְנַהֵיר לְמֵאן
 סוף ומננה ומקרא ומאיר ומאיר למי
וְנַהֵיר, וְעַל דָּא כְּלָא קְאִים וּכְבֹא, וְכֹאָה חוּלְקִיהוּן
 שמאיר ועל סוד זה הכל עומד, אשרי וזך חלקם
דְּצַדִּיקוּא וּכְבֹא, בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֶתִּיבּוּ.
 של הצדיקים בעולם הזה בעולם הבא.

כא. בסוד עלית השפע למעלה על ידי מעשינו בתורה ומצוות ואז הם נכללים במשפיע העליון ומקבלים השפע מאין סוף בהשתלשלות לכל העולמות.
כב. הנקראת עתיק.
כג. הוא העולם הנקרא אדם קדמון ולא האין סוף ממש.
כד. ועל סוד הקרבנות עומדים כל העולמות כמו שאמרו חז"ל על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים.
כה. אשרי חלקם של הצדיקים אשר רודפים במחשבתם אחרי רצון ה', בעולם הזה, ובעולם הבא, ובכותם יבנה בית המקדש במהרה בימינו כי הבנין נעשה בכח רוחני בבחינת הכתוב ואנכי אהיה לה חומת אש סביב, היינו על ידי תורה ותפלה מה שישראל עושים, הגם שאנו בצער גלותנו, בזה את בית המקדש ולעתיד לבוא כל אחד יכיר פוח תפלתו ותורתו בעד השכינה הקדושה והגאולה וזהו שאמר כי בתי בית תפלה, ואז יהיה הארה פנים בפנים כמו שאנו מתפללים אור פניך עלינו אדון נשא, (מוכבי אור - הפעל שם טוב ותלמידיו הקדושים ז"ע).
כו. ובזכות עסקנו ולימודנו בתורת הסוד קיים בנו הבטחת הרעיא מהימנא "ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו, האי ספר האהר יפקון ביה מן גלותא. ובעוד מקומות באהר אמר הרשב"י ז"ע שכל ביאת המשיח והגאולה העתידה תלויה בלמוד האהר בלבד. ואלו דברי הצדיק המקביל רבי יעקב צמח ז"ע, ז"ל: כי גלוי חקמה זאת עתה בדורות גרועות הוא כדי שיהיה לנו מגן עתה לאחזו בלבב שלם באבינו שבשמים... ועתה (אנו) רחוקים משרש העליון כמו השמרים בתוך החביות, מי יגן עלינו אם לא קריאתנו בהקמה זאת הנפלאה והעמקה, ובפרט על דרך שכתב הרב ז"ל (האר"י הקדוש) שהנסתרות נעשו עתה כמו נגלות, עכ"ל. והרחמן ירחם על עמו ישראל וישלח לנו במהרה בימינו בקרוב את אליהו הנביא זכור לטוב לבשר בשורות טובות ישועות ונחמות לעם ישראל פקתוב הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, וכמו שכתוב [רש"י] תהלים מ"ג ג], שלח אורך ואמתך, אורך מלך המשיח, ואליהו הנביא נביא אמת ונאמן המה ינחוני ויבאני אל עם קדשך ואל משכנותיך, וישמחינו ה"א באליהו הנביא זכור לטוב ובמלכות דוד משיחו ועל כסאו לא ישבו זרים וערב רב, ולא ינחלו אחרים את כבודו, כי בשם קדשו נשבעת שלא יכבה נרו לעולם ועד, ותחנה עינינו בהתגלות כבוד מלכות שמים על כל העולם פלו בקרוב במהרה דידן אמון.

יִזְהַר כָּל אָדָם לֹמַר קוֹדֶם פְּרִשְׁת הָעֵקֶדָה וּפְנִיתוּ קוֹדֶם הַתְּחִלָּת
 הַתְּפִלָּה] נֶסַח זֶה, הַמּוֹבָא בְּסֵפֶר בֶּן אִישׁ חַי (שְׁנָה רִאשׁוֹנָה פְּרִשְׁת מִקֵּץ
 הַלְכָה י"ב) וּבִזְהָ יִהְיֶה גִעּוּל מְקַלְלָת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי
 הַתְּיָבָהבְּאֲדָרָא רַבְהוּא (דף קמ"א ע"ב). וְה' לֹא יִמְנַע טוֹב לַהוֹלְכִים
 בְּתַמִּים.

רְבוֹן עֲלֵמָא. יְהִיא רַעוּא קַמָּךְ לְמִיָּהב לִן חִילָא

רבוֹן עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן לְפָנֶיךָ לְהַתְּ לָנוּ חֵיל וְכֹחַ

לְאַתְעָרָא בִּיקָרְךָ. לְמַעַבְד רַעוּתְךָ. וְלְסַדְרָא

לְהַתְּעוֹרֵר בְּכַבְדְּךָ לַעֲשׂוֹת רַצוֹנְךָ וְלְסַדֵּר

כָּלֵא כְדָקָא יְאוּת. וְאַף עַל גַּב דְּלִית אָנָּן יַדְעִין

הַכֹּל כְּמוֹ שְׂרָאוּי וְרַצוּי וְאַף עַל גַּב שְׂאִין אָנּוּ יוֹדְעִים

א. וְשֵׁם אִמְר הַרְשָׁבִי זי"ע שְׂאָדָם הַמְתַּפְּלֵל וְקוֹרָא קְרִיאַת שְׁמַע, צְרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ בְּיַחְדוּד אֶת הַנְּשֻׁמָּה
 הַמְּאִירָה לְכָל הָעוֹלָמוֹת, כְּדִי שִׁתְּהֵא אוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה נִמְצָאֵת בְּכָל וּמְאִירָה בְּכָל וּמְכֻלָּאֵת הַכֹּל, וְכִי שְׂלָא עוֹשָׂה
 אֶת זֶה הַיַּחְדוּד, הוּא כְּמוֹ שְׁגוֹרָם לְהַפְּסֻקָת הַיַּחְדוּד וְהַהֲשַׁפְּעָה, וְעוֹנָשׁוּ חֲמוּר כְּאֹד כְּאֹד רַח"ל, עַיִן שָׁם, וְכֵּן
 נֹאמַר אָנּוּ הַקְּטִינִים שְׂלָא יוֹדְעִים וְלֹא מְבִינִים וְאִין בְּנֵי הַכּוֹחַ וְהַהֲשַׁגָּה (גַּם אִם נִכּוֹן אֵת כְּנוֹת הָאֲרִיז"ל וְהַרְשִׁישׁ זִיע"א,
 אֲבָל אִמְנֵם אִין בְּנֵי מַסְפִּיק קִדְשָׁה וְטַהְרָה לְפַעַל הַפְּעִלָה הַרְצוּיָה), וְלַחְוִמְרַת הָעֵנָן תַּקְוִן מְרִן הַבֵּן אִישׁ חַי זִיע"א תְּפִלָּה
 וּבִקְשָׁה זֹ, שֶׁהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ הוּא יַעֲשֶׂה אֶת הַפְּעִלָה הַנְּרַצִּית, עַל זִי שְׂאָנּוּ מוֹדִים וּמְתוֹדִים שְׂאִין אֲתָנּוּ יוֹדְע
 עַד מָה, וְרַק בּוֹרָא עוֹלָם יִשְׁלִים אֶת הַחֲסָרוֹן, וְיַעֲשֶׂה אֶת יַחְדוּ הָעוֹלָמוֹת, וּבְתַפְּלַתְנּוּ זֹאת אָנּוּ מְעוֹרְרִים אֶת
 רַצוֹנּוּ יִתְבָּרַךְ לְהַשְׁפִּיעַ בְּעוֹלָמוֹת. וְצְרִיךְ לְשִׁים לְנֶגֶד עֵינֵינוּ אֶת מְאָמְר הַתְּנָא בְּאֲבוֹת: (אֲבוֹת פָּרָק ב' טו טז), "רַבִּי
 טְרַפְוִן אוֹמַר... לֹא עָלִיךְ הַמְּלָאכָה לְגַמּוֹר, וְלֹא אֲתָה בֵּן חוֹרִין לְבָטֵל מִמְּנָה". וְעַל כֵּן אֲחַד לְרַצוֹת וְלַהֲשַׁתְּדֵל
 א. לְכַוֵּן וְלִקְשֵׁר אֶת מַחוּ וְלְבֹו בְּתַפְּלָה שְׂדַע מָה הוּא אוֹמַר, וְיִשְׁפֹּךְ אֶת לְבֹו לְאַבִּינוּ שְׁבַשְׁמִים בְּתַחֲנוּנִים.
 ב. לְבַקֵּשׁ וְלַהֲתַאמֵּץ לְהַגִּיעַ לְדַרְגָּא לְכּוֹן אֶת כְּנוֹת הָאֲרִיז"ל וְהַרְשִׁישׁ זִיע"א בְּתַפְּלָה, וְכְמוֹ שֶׁכָּתַב הַצַּדִּיק
 הַקְּדוֹשׁ הַמְּלֻבֵּן רַבְנּוּ יַעֲקֹב אַבִּי חֲצִירָא זִיע"א שְׁבַלְעֵדִי כְּנוֹת הַתְּפִלָּה אִי אֶפְשָׁר שִׁתְּעַלָּה תְּפִלְתּוֹ לְמַעַלָּה
 כָּלֵל, וְכֵּן יַעֲשׂוּ הַפְּתָאִים שְׂעֵדִין אִינִם מְכֻנִּים, אוֹמְרִי לָהֶם לְכָל הַפְּחוֹת שְׂיַרְצוּ וּבִקְשׁוּ לְהַגִּיעַ לְהַשְׁגָּה הַזֹּאת,
 וְכָבֵד בְּבִקְשָׁם וְרַצוֹנִם לְזֶה יַעֲזֹרֵם הַשֵּׁ"ת שִׁתְּעַלָּה תְּפִלְתָּם לְמַעַלָּה, וְיַעֲזֹרֵם שְׂיַגִּיעוּ לְהַשְׁגָּה זֹאת, (בְּסִפְרוֹ
 "בְּגֵדִי הַשָּׂדֵד" עַל הַגָּדָה שֶׁל פֶּסַח), וְעַיִן בְּהַקְּדָמָה לְסַפְרָא דְּצִנְיָנוּתָא שְׂצִא לְאוּר עַל זִי "מִפְּעַל הַזֵּהר הָעוֹלָמִי"
 שְׂהוֹבָאוּ דְּבָרָיו בְּהַרְתָּבָה וּנְתַבָּאָר שֵׁם שִׁתְּחַלַּת הַבָּאִים אֶל הַקְּדָשׁ שְׂיַגְרָסוּ הַרְבֵּה דְּפִי זֵהר הַקְּדוֹשׁ, וְעַל זִי
 זֵה תְּסַהֵר נְשֻׁמָּתָם, וְיִזְכּוּ וְיִזְכְּלוּ לְעֻלּוֹת בְּמַסְלָה הָעוֹלָה בֵּית אֶ-ל, וְעֵינֵינוּ רָאוּ אֶת מַעֲשֵׂה ה' הַנְּכֻלָּא אִיךְ
 שְׂיַהֲדוּי בְּעַל תְּשׁוּבָה שְׂלָא יַדַּע מִימֵינוּ וּמִשְׁמַאלוֹ, וְתַחֲלַת דְּרַכּוּ הָיָה לְגַרְסַת הַרְבֵּה דְּפִי זֵהר וְכֵּן וְהַתְּחַנּוּן
 לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂיִזְכֵּךְ לִידַע וְלִהְבִּין אֶת תּוֹרַתוֹ וְלַהֲיִית צְדִיק גְּדוֹל, וְזֵכֶר שְׂנַתְּקַבְּלָה תְּפִלְתּוֹ וּנְתַגְלָה אֵלָיו
 הַרְשָׁבִי זִיע"א וְלִמַּד אֲתָוּ כֹּל הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ, וְקָם בְּבִקְר וַיַּדַּע כֹּל הַזֵּהר עִם פְּרוּשׁוֹ בְּעַל פֶּה, וְהַיּוֹם הוּא
 מְקַבֵּל גְּדוֹל וּמְצַדִּיקִי הַדּוֹר, וְכְמוֹהוּ יֵשׁ מַעֲשִׂים לְרֹוב, וְכָבֵד נְדַפֵּס מַעֲשֵׂה מֵאַחַד שְׂלָא הָיָה לוֹ חֲשֵׁק לְלַמַּד
 לֹא גְמָרָא וְלֹא כְּלוּם, וְהוֹרָה לוֹ הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבִּי מְרִדְכִי שְׂרַעְבִי זִיע"א שְׂיַקְרָא וְיַגְרַס הַרְבֵּה זֵהר,

לְשׁוֹאֵה רַעוּתָא וְלַבָּא לְתַקְנָא כְּלָא. יְהֵא רַעוּא
להשוות את הרצון והלב לתקון הכל, יהיה רצון

כְּמִדְ דְּתַתְרַעֵי בְּמַלְיִן וְצִלוּתָא דִּילָן. לְתַקְנָא
לפניך שתתפצץ במלים ובתפלה שלנו לתקון

תַּקְוִנָא דְלַעֲלָא בְּדַקָּא יֵאוּת. וְלַהוּזֵי הֵיבְלִין עֲלֵאִין
תיקון העליון כמו הרצוי והטוב, ולהיות ההכלים העליונים

וְרוּחִין עֲלֵאִין עֵילֵי הֵיבְלָא בְּהֵיבְלָא וְרוּחָא
והרוחנים העליונים עולים היכל בהיכל ורוח

בְּרוּחָא. עַד דְּמַתְחַבְרֵן בְּדוּכְתִּיהוּ בְּדַקָּא חֲזִי.
ברוח עד שיהיו מתחברים במקומם כראוי,

שִׂיפָא בְּשִׂיפָא. וְאֵשְׁתְּלִימוּ דָּא בְּדָא וְאֵתִיחְדוּ.
חלק בחלק, וישתלמו זה בזה ויתחברו

דָּא בְּדָא. עַד אֲנֻזֵן חַד וְנַחְרִין דָּא בְּדָא. וְכַדִּין
זה בזה עד שיהיו לאחד, ומאירים זה בזה ואז

נִשְׁמַתָּא עֲלָאָה דְכְּלָא אֵתִיא מְלַעֲלָא, וְנַהִיר לֻזֵן.
הנשמה עליונה שמתיה את הכל באה מלמעלה ומאירה להם

וְלַהוּזֵי נְהִירִין בְּלָהוּ בּוֹצִינִין בְּשִׁלְיָמוּ בְּדַקָּא חֲזִי.
ויהיו מאירים כל המאורות בשלמות כמו שראוי

עַד דְּתַהוּא נְהוּרָא עֲלָאָה אֵתְעַר וְכְלָא אָעִיל
עד שתהוא נהורה האור העליון יתעורר, והכל יעלה

לְגַבֵּי קִדְשׁ קִדְשִׁים. וְאֵתְבַרְכָּא וְאֵתְמַלֵּיא בְּבִירָא
אצל קודש הקדשים, ויתברך ויתמלא כבאר

דְּמִיִּין נְבַעִין וְלֹא פְסָקִין. וְכְּלָהוּ מַתְבַּרְכֵּן לְעֲלָא
מים חיים הנובעים ולא פוסקים, וכלם מתברכין למעלה

וְתַתָּא. וְהַהוּא דְלֹא אֵתִידַע וְלֹא אָעִיל בְּחֻשְׁבָּנָא
ולמטה, ואין סוף שלא ידע ולא יעלה בחשבון,

רְעוּתָא דְלֹא אֶתְפַּס לְעֵלְמִין בְּסִים לְגוּ לְגוּ
 הרצון שלא מושג בכל העולמות, משמח ומחיה בפנים פנימיותם

בְּגוּיָהוּ. וְלֹא אֶתִידַע הֵהוּא רְעוּתָא וְלֹא אֶתְפַּס
 בתכם, ולא נודע אותו הרצון וגם לא אפשר לידע-

לְמַנְדַּע, וּבְרִין כִּלְא רְעוּתָא חֲדָא עַד אִין סוּף.
 ולהשיג, ועתה הכל נקשר ברצון אחד עד אין סוף

וּכְלָא אִיְהוּ בְּשִׁלְיָמוּ מְלִתָּתָא וּמְנוּ לְגוּ. עַד
 והכל הוא בשלמות ובאחדות מלמטה ומפנימיות פנימיותם עד

דְּאֶתְעֵבִיד כִּלְא חֲדָא. וְאֶתְמַלִּיא כִּלְא וְאֶשְׁתְּלִים
 שנגעשה הכל אחד ויתמלא הכל וישלם

כִּלְא. וְאֶתְנַהִיר וְאֶתְפַּסִּם כִּלְא כְּדָקָא יְאוּת: רְבוּן
 הכל, ואיר וישמח ויחיה הכל כפי הטוב והרצוי רבון

עֲלָמָא יְהֵא רְעוּתְךָ יְכוּ עִם עַמְךָ יִשְׂרָאֵל
 העולם, יהא רצונך עם עמך ישראל

לְעֵלְמִים. וּפְרַקוּן יְמִינְךָ אַחְזִי לְעַמְךָ בְּבֵית מְקוֹדְשְׁךָ.
 לעולם, ופדות ימינך תראה ותגלה לעמך בבית מקדשך

וְלֹאֲמַטוּיִי לָנָא מְטוּב נְהוּרְךָ. וְלְקַבְלָא צְלוּתְנָא
 ולהשפיע לנו מטוב אורך והשפעתך ובה תקבל תפלתינו

בְּרַחֲמֵי. יְהֵא רַעוּא קַמְךָ דְּתַהוּי סְעִיד וְסַמִּיד לָן
 ברחמים, יהי רצון מלפניך שתהיה עוזר וסומך לנו,

דְּנִימָא מְלִין בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל. בְּתַקוּנָא דְלַעֲלָא.
 שנאמר מלים בדרך הישר בתקון העליון.

בְּתַקוּנִין דְּמַלְפָּא קְדִישָׁא וּמְטְרוּנִיתָא קְדִישָׁא [ג].
 בתקון של המלפא הקדוש והשכינה הקדושה

ולתאר שקים דבריו בדבקות נעשה לצדיק גדול וזכה לרוח הקדש, לידע נסתרות.
 ב. הרצון העליון הוא הארת פנים להטיב עם ישראל פנאמר: "איר ה' פניו אליך".
 ג. ל'חדא קודשא ברין הוא ושכינתיה.

וְלַמַּעֲבָד יַחֲוֹדָא שְׁלִים לְאִשְׁלָפָא לְהֵיִא נְשִׁמְתָא

וְלַעֲשׂוֹת יְחֻדד שְׁלִים לְהַמְשִׁיךְ לְאוֹתָהּ הַנְּשִׁמָּה

דְּכָל חַיִּי. מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא עַד סוּפָא דְכָל דְרָגְוִן.

שְׁמֻחָה אֵת הַכֹּל וְלְהַמְשִׁיכָה מִמְּעַלָּה לְמַעַלָּה עַד סוּף כָּל הַמְּעַלּוֹת

בְּגִין דִּיהֵוִי תְּהִיִּא נְשִׁמְתָא מְשִׁתְּכָהּ בְּכָלֵא.

כְּדֵי שְׁתַּהֲרֶה אוֹתָהּ הַנְּשִׁמָּה נִמְצָאת בְּכָלֵא

וּמִתְּפִשָּׂא בְּכָלֵא. דְּהֵא עֵלָא וְתַתָּא תַלְוִין

וּמְמֻלָּאת הַכֹּל שְׁהָרֵי הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים תַּלְוִים

בְּתֵהִיִּא נְשִׁמְתָא וּמִתְקַיְמִי בָּהּ:

בְּאוֹתָהּ הַנְּשִׁמָּה וּמִתְקַיְמִים בְּכַהּ.

